

iskra
Alice Broadway

Iskra

Vyšlo aj v tlačovej podobe

Objednať môžete na
www.cooboo.sk
www.albatrosmedia.sk

Alice Broadway
Iskra – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2019

Všetky práva vyhradené.
Žiadna časť tejto publikácie nesmie byť rozširovaná
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

ALBATROS **MEDIA**

iskra

Alice Broadway

COO
BOO

*Venujem Rachael Lucasovej, Keris Staintonovej
a Hayley Websterovej. Ďakujem za smiech, múdre rady,
neochvejnú lásku a, samozrejme, za všetkých vlkov.*

Prvá kapitola

Prechádzka lesom nikdy nie je iba prechádzkou lesom.

Aspoň nie v príbehoch. Brat so sestrou sa tam stratia. Dievčatko v červenom zle zabočí a natrafí na vlka. Kráska nájde zámok a netvora... Skrátka, v lese na človeka číhajú čary alebo chmáry. Som zvedavá, ktorý prípad bude ten môj.

Zatiaľ viem len to, že mi je v ňom chladno a cítim vlhkosť. Pri každom kroku počujem šuchot nejakých tvorov a stále mám strach, že sa za mnou ktosi zakráda. Nechcem tu byť, ale musím.

Čo na mňa čaká na konci cesty? Vlk? Čarodejníca? Netvor? Nemôžem sa otočiť, lebo bez ohľadu na to, ako sa bojím toho, čo príde, hrozba, pred ktorou utekám, je horšia. Zostáva mi iba jediné miesto, kam ísť: Featherstone.

Hmla naokolo mi pripomína dym, ktorý sa vznášal v súdnej sieni pri vážení otcovej duše. Brodím sa pomedzi ňu, nohy sa mi šmýkajú v blate, na mäkkých čižmách sa mi zachytávajú listy s kúskami hliny a chodidlá mám už ako ľad. Moju myseľ zaplavia spomienky a zdá sa mi, že ten dym cítim v pľúcach. Kiežby som sa mohla vrátiť v čase

a zahasit' oheň. Myslela som si, že môžem zmeniť svet, no všetko som len zhoršila.

Obel povedal, že cestu nájdem ľahko. Mýlil sa. Nohy mi pri každom kroku vravia: *si stratená, si stratená, si stratená, si stratená.*

Mám pocit, že tie isté slová momentálne vystihujú celý môj život.

Druhá kapitola

List, ktorý som dostala, formulovali zdvorilo: *Ponúkame Vám príležitosť prediskutovať to, čo sa nedávno stalo.* V skutočnosti to však bolo predvolanie.

Kým som čakala pred kanceláriou, snažila som sa upokojiť. Ruku som si priložila k hrudi, kde mi Obel, môj učiteľ, vytetoval veľkolepú vranu. V ten večer, keď som ju odhalila a odrecitovala mená zabudnutých, sa zo mňa stal niekto, kto má moc, a vedela som, že práve preto si ma zavolali. Odrazu som predstavovala hrozbu – a presne o to mi išlo.

Lenže ako už neraz predtým, netušila som, čo bude nasledovať.

Keď som vošla do veľkej teplej miestnosti, ktorú lemovali police plné kníh, starosta Longsight sa postavil, obišiel stôl a podal mi ruku. Potriasla som mu ňou až po chvíli. Vedľa stola sedela Mel, mestská rozprávačka. Nevstala a nepovedala ani slovo, no úsmev, ktorý sa jej v nestráženom okamihu mihol na tvári, prezradil, že moja prítomnosť ju potešila. Bola som zvedavá, či som jej chýbala, ale vzápätí som tú myšlienku zahнала. Nesmela som zabúdať na to, ako ma podrazila. Musela som byť v strehu.

Starosta Longsight naznačil, aby som sa posadila. Odľahlo mi, že nás delí veľký drevený stôl. Ako zvyčajne mu bolo vidno takmer všetky tetovania a pri pohľade na jeho odhalenú pokožku som sa vždy cítila nesvoja. Stôl bol potiahnutý vínovočervenou kožou, na ktorej ležalo iba zlaté plniace pero, kalamár a kôpka čistých papierov.

Ozval sa prvý.

„Som rád, že ste súhlasili s naším stretnutím, slečna Flintová.“ *Ako keby som mala na výber.* „Myslím si, že by sme sa mali porozprávať o tom malom výstupe, ktorý ste predviedli na predčítavacom rituáli. Čo vy na to?“

Vraj o malom výstupe. Akoby som bola neposlušné decko. Začali mi horieť líca. Longsight sa oprel o operadlo, sledoval ma a čakal na odpoveď. Zatvorila som oči a spomenula som si na to, akú moc som v ten večer cítila. „Neurobila si nič zlé, len si ich vystrašila,“ uistil ma Obel.

„Dôkladne sme prebrali vaše činy, Leora,“ pokračoval starosta Longsight s nepatrným povzdychom. „Mel vás rázne obhajovala. Verí, že stále je vo vás veľa dobra.“ Vtom sa mi zadíval do očí a odvrátila som zrak. Zakaždým som mala pocit, že človeku vidí až do duše. „Tvrдила, že zrejme toho na vás bolo priveľa.“ Pozrela som sa na ňu a túžila som počuť jej hlas. Pohľad však upierala na zem a úctivo mlčala.

Chcela som s ňou nadviazať očný kontakt, aby sme sa opäť prepojili. Bolo mi ctou, že sa stala mojou mentorou. Zdalo sa mi, že ma vidí takú, aká som, preto som sa jej otvorila.

Napokon som sa odhodlala prehovoriť.

„Využili ste ma.“ Adresovala som to obom, ale hľadela som na Longsighta. „Manipulovali ste mnou. Podsunuli

ste mi len toľko informácií, aby som sa stala vašou bábkou.“ Pred očami sa mi znova vybavila súdna sieň, moja rodina, rady priateľov a tiene, ktoré sa mihali po stenách, zatiaľ čo ja som iba stála a pozerala som sa na to, ako Jack Minnow hodil knihu môjho otca do plameňov. Šikovným trikom dosiahli, aby som ich prácu urobila za nich. Udala som človeka z mojej krvi. Obrátila som sa chrbtom k mužovi, ktorý ma vychoval. No uvedomila som si to neskoro.

„Naozaj to vnímate takto?“ Naklonil sa a lakte položil na stôl. „Ja mám na to iný pohľad. Videl som dievčinu s pôvodom neoznačenej, ktorá netušila, odkiaľ pochádza. Bolo našou povinnosťou povedať vám, kto sú vaši praví rodičia, najmä preto, lebo žena, ktorá sa nazývala vašou matkou, vám to nemienila prezradiť. A nielenže sme vám dovolili, aby ste odhalili svoju minulosť, ale ponúkli sme vám aj miesto v našej spoločnosti. Dostali ste šancu slúžiť komunite, ktorá by vás chránila pred očierňovaním zo strany iných, menej znášanlivých občanov. Vedeli sme totiž, že nie všetci prijmú to... že pochádzate z radov neoznačencov.“

Povedal to. Pochádzam z radov neoznačencov. Tajili mi to tak dlho, že stále je to pre mňa nové a neviem si na to zvyknúť, asi ako keď človeka tlačí topánka. Žena, ktorú som pokladala za svoju mamu, ňou nie je. Moja biologická matka patrila k neoznačeným a v žilách mi koluje jej krv. Časť z nej mám vo svojich bunkách, a hoci moje telo už pokrývajú tetovania, z hľadiska pôvodu som napoly neoznačená. Čosi také môže byť v Saintstone veľmi nebezpečné.

Longsight mal pravdu. Nik mi to nemienil povedať – ani mama, ani Obel či Julia a Simon, Veritini rodičia. Dokonca aj Oscar, chlapec, ku ktorému som mala veľmi blízko,

vedel o mojom živote viac než ja. Naposledy som sa s ním rozprávala, keď mi dal kúsok otcovej kože, ktorú zachránil pred ohňom. Odvtedy som ho nevidela. Navzájom sme sa ranili a stratili dôveru toho druhého. Hoci už nie je súčasťou môjho života, často naňho myslím.

O svojom pôvode som sa teda dozvedela až od Longsighta. Netušila som však, ako mám s tou informáciou naložiť.

Starosta prerušil moje myšlienky. „Môžem iba hádať, čo sa vám preháňalo hlavou a čo vás doviedlo k pocitu, že by ste sa mali dať označiť práve takto.“ Očami zablúdi k môjmu krku, kde vidno vrchnú časť vrany, ktorú mi Obel vyte-
toval. „Zdá sa mi, že sme od vás očakávali priveľa.“

Nemal potuchy, že moje telo mi ten obraz vnuklo skôr, než mi pod kožu prenikol atrament. Že sny o vrane, ktoré som mávala, sa mi postupne začali črtať na pokožke. Že purpurové a ružové znaky sa mi na hrudi zjavovali akoby mávnutím čarovného prútika, kým som si nebola istá, čo naznačujú. Že za Obelom som išla sama a poprosila som ho, aby dal tomu odkazu atramentovú podobu.

Nemienila som dopustiť, aby ma zastrašili.

„Teraz už viem, že sme v súvislosti s vami pochybili.“ Zahľadel sa na svoje ruky. „Mel je zanietená a rovnako aj Jack Minnow. No ak človek robí niečo so zanieténím... povedzme, že ho to môže zaslepiť.“ Mel sa zahniezdila a vytušila som, že sa necíti príjemne. Prečo sa neozve? Jej slovo predsa má svoju váhu – ľudia ju uznávajú vďaka príbehom, ktoré rozpráva a ktoré sú kľúčom k všetkému, v čo v Saintstone veríme a ako konáme. Napriek tomu sedela mlčky a pokorne. Nepáčilo sa mi to. Pripadalo mi to po-
dozrivé. „Je im veľmi ľúto, ak vám ublížili.“ Zháčila som

sa. Očividne klamal. Nevedela som si predstaviť, že by Minnow niekedy lutoval to, akú bolesť mi spôsobil.

„My nie sme tí *zlí*, Leora.“ Na jeho perách sa zjavil krivý úsmev. „Toto nie je rozprávka. Obaja... teda *všetci*... sme verili, že by sme vďaka vám mohli priniesť spoločnosti väčší pokoj a stabilitu. Kto iný je ako vy – napoly neoznačený aj označený? Ste jednou z nás, a hoci vám v žilách koluje krv rebelantov, ste nám verná.“ Pokrútila som hlavou a Longsight sa ku mne naklonil ešte bližšie. „Leora, nepremárnite túto šancu. Už len myšlienka, že označený muž sa stýka s neoznačenou...“ Striaslo ho. „A predsa z tohto zvráteného pomeru vzišlo niečo dobré. Stelesňujete možnosť, nádej, lebo napriek svojmu pôvodu ste sa vydali správnym smerom. Viem, čo by teraz povedala Mel... istotne to, že vás pokladá za symbol mieru, že ste akýmsi zjednotením Moriah a jej sestry, Bielej čarodejnice. Ja nie som taký naivný.“ Pozrel sa na rozprávačku, ktorá sa tváрила bezvýrazne. „Zastávam iný názor. Podľa mňa neexistuje stredná cesta. Zákon o vyhostení na istý čas splnil svoj účel. Naše dve komunity žili oddelene a prestali medzi sebou bojovať. Uistujem vás, že to nebolo bezproblémové prímerie, ale predsa to bolo prímerie. Ibaže neoznačenci čoraz viac skúšali moju trpezlivosť. Prekračovali a znevažovali veľkorysé podmienky, na ktorých sme sa dohodli. Nemôžem ustúpiť a dovoliť, aby našim ľuďom ubližovali, okrádali ich a ponížovali. Dohoda, ktorú dodržiava len jedna strana, nemá cenu. Neoznačenci si však nedajú povedať. Dnes už viem, že ich treba zničiť, a to sa aj stane. Vaši ľudia vás potrebujú.“

V tej chvíli na mňa doľahla ťažoba toho, čo som spravila. Obrátila som sa chrbtom k svojej spoločnosti a zaho-

dila som šancu pracovať, niekam sa posúvať a byť šťastná, tak ako som to plánovala. Vždy som chcela byť tetovačka, učiť sa a študovať.

„Nemala som na výber,“ pokúsila som sa vysvetliť a uvažovala som, či je to pravda. „Alebo som mala prinajmenšom obmedzené možnosti. Keby som pre vás nerobila, stala by sa zo mňa vyhnankyňa.“ Zdvihla som bradu. „A v tom prípade by som upadla do zabudnutia.“

„No nebola to vaša jediná možnosť.“ Longsight sa smutne usmial, akoby som bola neposlušné decko.

Lenže ak som iba hlúpe decko, zašepkal hlások v mojej hlave, prečo im na mne stále tak záleží?

Z tváre som si odhrnula neupravené vlasy a zahľadela som sa mu rovno do očí. „Naozaj sú neoznačenci takí nebezpeční?“ spýtala som sa.

Chvíľu zostal ticho a napriek tomu, že v miestnosti bolo teplo, mi po ramenách prebehli zimomriavky. „Nebezpečnejší, ako si myslíte, Leora,“ zašepkal napokon.

Preglgla som.

„Čo vlastne chcete?“

Povzdychol si. „*Chcem*, aby naša spoločnosť žila v mieri a aby si ľudia, na ktorých čele stojím a ktorých mám rád, mohli byť istí, že im nič nehrozí.“ *Naozaj nás má rád?* preblesklo mi hlavou. *Alebo sa len vyžíva v tom, k čomu všetkému nás môže donútiť?* „Aj malá rebélia zo strany jedného dievčaťa môže byť iskrou, ktorá čoskoro rozdúcha oheň. Pre váš impulzívny čin naša spoločnosť začína pochybovať o tom, čomu vždy verila. Aj keď pochádzate z radov neoznačencov, máte tetovania. Váš otec upadol do zabudnutia, ale napriek tomu ste nás prinútili, aby sme naňho pamätali. Zasiali ste semienka nedôvery. Chcem, aby ste

tento problém napravili a nie prehľadili. Na to vás potrebujem.“ Videl, že som otvorila ústa a chystám sa čosi povedať, a tak zdvihol hlas. „Áno. *Musíte* to byť vy. Ľudia vás sledujú a čakajú na váš ďalší krok. Chcem, aby ste im boli oporou a pomohli svojej rodine a priateľom tým, že preukážete vernosť vodcom, budete sa kajať za svoj rebelský a sebecký čin a vďaka vám sa spoločnosť opäť zomkne, lebo naše hodnoty a jednota sú pre nás dôležité. A viem presne, ako dokážete, že vám je ľúto, čo ste urobili.“

Tentoraz ma oveľa rýchlejšie ako hnev premohli výčitky svedomia. Podvedome ma začalo ťažiť to, aký šok som spôsobila svojej rodine a priateľom.

Starosta Longsight sledoval, ako sa tvárim, a vzápätí dodal: „Chcem, aby ste šli do Featherstonu.“

Jeho slová mi nedávali zmysel.

„Do Featherstonu?“ zopakovala som. Mala som však pocit, že ten hlas patrí niekomu inému. „P... prečo by som tam šla?“

„Pretože mi dochádza trpezlivosť. Hoci som dlho toľko neoznačencov napriek násiliu a rozvratu... už to ďalej nemienim robiť. Zničím ich a na to potrebujem vás.“ Pomaly sa usmial. „Začnete s nimi žiť. Uvidíte, akí sú, a poviete mi, čo plánujú. Keď nadíde správny čas a príjmu vás medzi seba, obrátite sa proti nim. Čo-to už o nich vieme a množstvo ďalšieho predpokladáme. No bojím sa, že sú nebezpečnejší, než si uvedomujeme. Že Jack Minnow má pravdu, a ak ich necháme nažive, hrozí nám desivý útok. Že skôr či neskôr s nimi aj tak budeme musieť bojovať. Ibaže naši ľudia nechcú vojnu. Zvykli si na život v mieru.“ Jeho úsmev pôsobil veľkodušne, ale v skutočnosti bol chladný. „Preto potrebujem dôkazy, ktoré by ich zmobilizovali.“

zovali. Niečo, čo nás môže zjednotiť v boji. Leora, verte mi, že som bol *dosť* trpezlivý. Keby si bol Jack Minnow presadil svoje, dávno by sme ich rozprášili, lebo sú ako jed.“

Dlho som nenachádzala slová. „Mám na výber?“ šepala som nakoniec priškrteným hlasom. „Žiadate odo mňa, aby som ich zničila.“

V tej chvíli sa na moje prekvapenie ozvala Mel.

„Máš na výber, moja milá.“ Nadýchla sa a zdalo sa mi, že je znova sama sebou. Opäť z nej sálala vznešenosť. „A my ako vodcovia tiež.“ Longsight sa oprel o operadlo a vzdychol si, no mávol rukou a dovolil jej pokračovať.

Melódia jej hlasu mi pripomínala tóny violončela – prelínal sa v nich smútok a nádej. „Leora, už vieš, že si výnimočná.“ Tvárila som sa zamračené. Nebola som si toho vedomá. Mel však mala na perách úsmev a zbadala som v ňom to čo predtým: lásku a vieru. „Tvoja jedinečnosť nespočíva iba v tom, že si napriek svojmu pôvodu označená, ale aj v tvojej odvahe.“ Nepatrne kývla hlavou a to gesto ma povzbudilo rovnako ako vtedy, keď bola moja mentorka. Musím si chrániť srdce. „Ešte som nestretla človeka s takým zápalom a s takou gurážou. Práve preto ma tvoj prešlap zabolal. No vystrašili sme ťa a príliš sme na teba tlačili, takže preberám plnú zodpovednosť za tvoje rúhanie sa počas predčítavacieho rituálu.“

Zatvorila som oči. Bolo to víťazstvo, nie odpadlivosť? Keď som odrecitovala mená zabudnutých a zaradila som ich k tým, ktorí sú hodní zapamätania, prevzala som úlohu sudkyne. Hovorila som v mene našich predkov, vodcov a v mene našej spoločnosti.

„Minulosť sa dá odčiniť,“ povedala tlmenným a ponurým hlasom. Určite vedela, že jej slová sú rovnako kacírské ako

moje skutky, ale napriek tomu sa odvážila vysloviť ich pred Longsightom. „Za zločin, ktorý si spáchala, by sme ťa podľa súčasných zákonov mohli udať a ľudia by sa bezpochyby domáhali tvojho odsúdenia. Vieš, čo by to pre teba znamenalo.“ Pri spomienke na to, ako Oscarovmu otcovi Connorovi Drewovi vytetovali pred davom na námestí symbol vrany a označili ho za zabudnutého, som sa zachvela. V ten deň sa celý môj svet zmenil.

„V Saintstone však máme s ľuďmi viac zľutovania, než si zrejme uvedomuješ.“ Pozrela sa na Longsighta, ktorý zdvihol obočie, a vstala. „Existuje spôsob, ako všetko napraviť. A ty si jediná, kto to môže urobiť. Si naša nová Moriah.“

Neovládla som sa a zalapala som po dychu. Je možné, že na rozdiel od Longsighta vie o tom, že znaky na tele sa mi zjavili mimovoľne presne ako Moriah – krásnej sestre z našich príbehov? Podišla bližšie, a tak som lepšie videla jej tetovania. Je našou posvätnou knihou. Jej hlas a koža rozprávajú históriu našej spoločnosti. Stelesňuje a šíri to, v čo veríme.

„Aby sme vyriešili problém, ktorý vznikol, potrebujeme spojku.“ Bola pri mne tak blízko, že som cítila voňavý olej, vďaka ktorému má takú hebkú a peknú pokožku. „Neoznačenci ukrývajú množstvo tajomstiev a potrebujeme ich spoznať. Vieme, že nás okrádajú a v poslednom čase sa uchýlili k ešte horším veciam. Pokúšajú sa nás oslabiť a vyčkávať na príležitosť, aby zaútočili. No netušíme, kedy sa to stane.“ Jej pohľad zmäkol. „Zatiaľ nevieme, ako nastoliť mier.“

Pri tých slovách som obrátila oči najprv na ňu a potom na Longsighta, ktorému pri zmienke o mieri myklo ústami. Pôsobil na mňa netrpezlivo, ba až dravo.

Mel pokračovala.

„Snívam o tom, že neoznačenci a označení sa raz zjednotia. Lenže aby sme to dosiahli, Leora, musíme mať súcit.“ Nespúšťala som z nej zrak. Nemala som potuchy, kam tým smeruje. Longsight si povzdychol. „Ukradli nám príbehy a prekrútili ich. Premenili ich na jed a pomotali hlavy všetkým, ktorí si ich vypočuli. Neoznačenci, ako ich nazývame, nie sú zlí. V prvom rade sa cítia podvedení. Musia sa vrátiť na správnu cestu a opäť žiť počestne. Potrebujú počuť pravdu.“

V tej chvíli som pochopila, že Mel verí v pravdu a v to, že nás všetkých môže zachrániť.

Pozrela som sa na starostu Longsighta, ktorý vyzeral dosť nesvoj. Keby Mel nebola pre našu spoločnosť a náš spôsob života taká dôležitá, mám dojem, že by ju už bol umlčal. Premýšľala som, čo má za lubom. Istotne si vypracoval nejakú stratégiu, ktorú skrýva za maskou súcitu. Záleží mu vôbec na našich príbehoch alebo chce neoznačencov raz a navždy zničiť?

Som spojka či zbraň?

„Existuje veľmi *starý* príbeh, ktorý na mojej koži nevidíš,“ prehovorila Mel medovým hlasom, ktorému bolo ťažko odolať. „Hovorí o tom, že dve sestry sa jedného dňa spoja a prinesú mier.“ Vtom sa odmlčala, aby mi jej slová prenikli do duše. „Sú iba dva spôsoby, ako sa to môže stať, moja milá. Neoznačenci sa musia kajať a privedie ich k tomu buď láska, alebo násilie.“ Všimla som si, že starosta preglgol, akoby si vychutnával vidinu skazy a prahol po nej. Aj Mel sa naňho letmo pozrela a zdalo sa mi, že sa zachvela. „Leora,“ prehodila tlmene. „Pevne verím, že ich opäť navedieme na správnu cestu prostredníctvom lásky, nie násilia.“

„Myslíš si, že ak ich presvedčíme o pravde, vrátia sa... a dajú sa tetovať?“

„Môžem v to iba dúfať a modliť sa.“ Znova si sadla. „Nesmieš veriť tomu, že sa tešíme z ich neznalosti. Možno na svojej ceste zabúdili, ale ich stratené duše sú predsa len duše.“ Vysloviť čosi také bolo riskantné a Longsight odrazu vstal, odkašľal si a prerušil ju.

Vzápätí pred ňu predstúpil, čím pretrhol náš očný kontakt a prinútil ma, aby som zasa upriamila pozornosť na jeho elegantné tetovania a vážnu tvár.

„Rátame s tým, že ak u nich pôjdete hľadať útočisko, prijmú vás. Nik iný to nemôže urobiť. Jedine tak odhalíme ich tajomstvá a ochránime našich ľudí.“

Jeho hlas bol sladký ako karamel.

„Nikdy sme nezažili vojnu,“ dodal a začal sa prechádzať po miestnosti. „Máme šťastie. Čítali sme o nej... o smrti a skaze, ktorú prináša... akoby to bolo iba čosi vymyslené. Stali sme sa odolnými voči jej hrôzam, lebo sme ich videli len na stránkach kníh. Tak sme si zvykli na mier, že si nevieme predstaviť, aby čosi otriaslo naším životom. No blíži sa konflikt. Pamätajte na moje slová. Ak nič nepodnikneme a necháme neoznačencov tak, privoláme na seba pohromu. Leora, chránime obyvateľov Saintstonu od najhoršieho. Nechceme, aby žili v strachu. Koľko našich detí sa musí stratiť, koľko dobytky musia zabiť a koľko obilia zničiť, kým sa im postavíme? Vraždenie je pre nich zábava a sú čoraz odvážnejší.“

Hneď sa mi vybavila príbehy, ktoré sme počúvali v detstve a ktoré mali slúžiť ako výstražka.

„Pravdaže vieme, že sú medzi nami aj takí, ktorí im ponúkajú pomoc a podporu. Tušíme, o koho ide.“ Odvrátila

som pohľad a myslela som na ocka, Connora Drewa, Obe-
la aj na Oscara.

„Sú pomýlení, ale...“ pozrel sa na Mel, „niektorí z nás
veria, že ich ešte možno zachrániť. Nemusíme ich potrestať,
ak nám pomôžete.“

„Čo keď chcem zostať tu?“ opýtala som sa.

„Leora, túto možnosť momentálne nemáte.“ Starosta
Longsight narovnal papiere, ktoré boli na stole, a pero posu-
nul o milimeter, aby s nimi bolo rovnobežne. „V ten večer na
predčítavacom rituáli ste sa nám obrátili chrbtom. Netvárite
sa tak šokovane. Ako inak si máme vysvetliť to, čo ste spravi-
li? Navrhujem, aby ste urobili niečo, čo naozaj pomôže tým,
o ktorých tvrdíte, že ich máte rada. Chodte do Feathersto-
nu, počkajte, kým sa s vami skontaktuje môj posol a podajte
mu informácie, ktoré sa dozviete. Je to jednoduchá úloha.“

„Posielate ma preč od všetkého, čo poznám. Veď ani ne-
tuším, kde je Featherstone.“ Hlas sa mi zlomil ako dieťaťu,
ktoré má slzy na krajíčku. Preglgla som. „Obetovala som
už dosť veľa.“

„Hm.“ Súcitne sa na mňa pozrel. „No nie všetko.“

Cestou cez les takmer očakávam, že uvidím chalúpku
z príbehu o dvoch sestrách. Žili tam šťastne, kým im ne-
zomrel otec. Samozrejme, že z tej našej sestry – dobrej Mo-
riah – sa stala princezná. Na koži sa jej objavili nádherné
znaky, ktoré boli dôkazom toho, že má čistú dušu. To jej
sestru, Bielu čarodejnicu, ktorej koža zostala prázdna, vy-
hnali z lesa.

Cítim, že moje kroky ktosi sleduje, ale keď sa otočím,
nik tam nie je.

Po stretnutí s Longsightom som sa vybrala do štúdia za Obelom.

„Takže si to prežila,“ prehodil odľahčene a premeral si ma. Svojimi modrosivými očami vie vystrašiť nejedného praktikanta a na zákazníka zasa hľadieť s toľkou dobrosrdečnosťou. Prstami si prehrabol hnedé vlasy, ktoré mu trochu dorástli, odkedy sme sa spoznali. „Ani ťa neoznačili. Musela si sa pred nimi hodiť na kolená?“

Nevedela som, čo mám povedať.

„Okrem starostu tam bola aj Mel. Vypočula som si, že sa mám snažiť... *prijat'* to, kto som.“

„Aha.“ Jeho pohľad bol nečitateľný. „A?“

„Skúsiť s nimi spolupracovať.“

„Na čom?“

Odvrátila som pohľad. „Longsight si myslí, že by som mala ísť do Featherstonu.“

„A čo by si tam robila?“ Keď som sa neozvala, vzdychol si. „Leora. Si úplne iná, než si bola ráno. Šla si tam *naštva-ná*, s tým, že im nedovolíš, aby vyhrali.“

Pokrčila som plecami.

„Nemusíš ma poslúchať. Nič mi nedlhuješ. No niečo ti poviem. Celý život som počúval rôzne verzie toho istého príbehu. Odmalička mi hovorili, čomu mám veriť, tak ako tebe. Jedným som si istý. Tí ľudia sú *dobří* v rozprávaní príbehov. Prezradila si im ten svoj? Priznala si sa, že znaky na tele sa ti zjavili samy?“ Pomaly som pokrútila hlavou. „Ak to nevedia, určite to tušia. Predpokladám, že sú si vedomí toho, aká si silná, a chcú ťa oslabiť. Ľudia sa k moci nedostávajú tak, že sú desivo zlí, ale desivo dobrí – v prekrúcaní slov, v presvedčaní ostatných a v tom, že ich nútia, aby s nimi súhlasili, aj keď majú iný názor.“

„Fajn!“ vyhrkla som zlostne a oboch nás to prekvapilo. „Čo mám teda podľa vás spraviť? Nemôžem tu zostať...“ Vyčerpane som vzlykla. „Čo navrhujete?“

Odmlčal sa a potom odsunul stoličku.

„Čaj,“ šepol. „Navrhujem, aby sme si dali čaj.“

Kým ho pripravoval, unavene som si pošúchala čelo. Po chvíli pred mňa položil šálku, z ktorej stúpala para, a odpil si z tej svojej. „Tak tu nezostávaj,“ povedal napokon. „Longsight má pravdu. Nieкто musí ísť do Featherstonu.“

Zasmiala som sa. Určite to myslí zo žartu, lebo ak nie, tak z neho hovorí zúfalstvo. „*Myslíte si*, že ho mám poslúchnuť?“

„Áno.“ Uprel na mňa pohľad. „Neverím, že Longsight ťa môže prinútiť, aby si urobila niečo, čo nechceš. Nie si špiónka. No potrebuješ zistiť, odkiaľ pochádzaš. Vravela si, že často uvažuješ o svojej biologickej matke.“ Odvrátila som zrak. Premýšľam o nej každý deň. Obel pokračoval: „Podľa mňa sa musíš na vlastné oči presvedčiť o tom, že napriek všetkému, čo ti od malička vtĺkali do hlavy, neznačenci nie sú v našom príbehu tí zlí, aj keď majú svoje chyby. Sú to tvoji ľudia. Potrebuješ ich a momentálne aj oni teba. Nieкто ich musí varovať pred tým, čo im hrozí zo Saintstonu. A keď sa budeš tváriť, že robíš to, o čo ťa Longsight žiada, nateraz budeš v bezpečí. Blíži sa vojna a ty v nej budeš zohrávať dôležitú úlohu. Preto je nevyhnutné, aby si sa nevystavovala riziku.“

Jeho tón – a predpoklad, že tú úlohu chcem, že sa obeťujem pre niečo, čomu nerozumiem – ma rozčúlili. „Sú to *vaši* ľudia, nie moji. Vy ste vo Featherstone vyrástli, tak tam choďte,“ odsekla som a stisla zuby.

Vzdychol si. „Neoznačenci sú tvrdohlaví ako Saintstončania a rovnako dlho im trvá, kým sa zmenia. Nebudú ma počúvať.“

Obel mi nikdy nepovedal, prečo opustil svoj domov. Práve som sa ho na to chystala spýtať, keď k nám z ulice doľahol akýsi zvuk.

Zdvihol oči. „To je čudné. Nadnes poobede som nikoho neobjednával.“ Obaja sme vstali a vtom ktosi zabúchal tak hlasno, až sme vyskočili.

Obel si priložil prst k ústam.

„Kto je tam?“ zakričal pokojne.

„Whitworth! Máte šťastný deň.“ Okamžite sme si vymenili pohľady – v tom jeho sa skrývalo prekvapenie a ešte čosi. Že by strach? Ten hlas sme totiž poznali.

Patril Jackovi Minnowovi.

„Leora, schovaj sa do skladu,“ zašepkal. „Nech sa stane čokoľvek, nevychádzaj odtiaľ. Dobre? *Za nijakých* okolností.“

Poslúchla som ho, zatvorila som za sebou dvere, sadla som si na podlahu a kolená pritisla k hrudi.

Jack Minnow. Spomenula som si, ako som mu na plece tetovala výra. Hneď sa mi vybavilo, že znaky na jeho tele na mňa kričali a zaplavil ma neprekonateľný strach. Bol taký ťaživý, až som mala pocit, že ma zadusí.

Odrazu som si uvedomila, ako hlasno dychčím, a upokojila som sa.

Počula som, že Obel odomkol dvere, ktoré sa so škripotom otvorili, a v štúdiu sa ozval dupot Minnowových nôh v ťažkých topánkach.

„Jack Minnow,“ prehovoril Obel úsečne. „Ste objednaný?“

„Nie, Whitworth.“ Jeho hlas znel uhladene, ba až priateľsky. „Prišiel som za vašou praktikantkou Leorou. Viem, že ráno mala stretnutie so starostom, a chcel som s ňou prehodiť zopár slov. Momentálne nepotrebujem tetovanie. To, ktoré mi urobila, je, samozrejme, perfektné. Koniec koncov, mala skvelého učiteľa.“

„Ste príliš veľkorysý,“ hlesol Obel. „No obávam sa, že neviem, kedy sa Leora vráti.“

„Pán Whitworth, ste odborník na vtáky, však?“

V štúdiu sa rozľahlo ticho.

Hoci som nepočula jeho kroky, *vyčítala* som, že sa pohol. Zatajila som dych. Stál rovno za dverami.

Vtom ku mne prenikol hrozivý zvuk. Nezaklopal na ne, ale rýchlo po nich prešiel hánkou a potom pomaly nechotom. Pripadalo mi to ako varovanie.

Hádam len nemôže tušiť, že som tu. Alebo áno? preblesklo mi hlavou. No mala som pocit, že si je tým istý. Chcel, aby som to vedela a aby som ho počula.

„Mladému dievčaťu, ktoré je ľahko ovplyvniteľné, ste vytetovali symbol rebelantov. Aký je za to podľa vás trest?“

„Nie je to oficiálny znak,“ prerušil ho Obel. „Ten by bol na temene. Neexistuje zákon, ktorý by zakazoval, aby si ho dal človek vyobraziť na akúkoľvek inú časť tela.“

„Ach, idete na mňa so zákonmi. Nepokladal som vás za takého puntičkára, Obel. Predpokladám, že si ho vybrala sama.“

Opäť nastalo ticho.

„Bola to jej voľba, však?“ pokračoval Minnow. „Nik ju... nepresviedčal? Obdivuje vás, Whitworth. Možno si vás dokonca idealizuje. Istotne by vás poslúchla, keby ste jej čosi také navrhli...“

Mala som sto chutí vybehnúť von a povedať mu, že to bolo moje rozhodnutie, že si to vybralo moje telo, ale ovládla som sa. Počúvla som Obela, chúlila som sa na podlahe a triasla sa. Všetky zmysly sa mi zbystrili, akoby som bola zvierka, ktoré sa ukrýva pred predátorom.

„Ak chcete, môžete ma z toho viniť,“ povedal Obel tlmené. „Učím ju a je pravda, že na ňu mám vplyv. No bol to jej nápad. Spravila to z vlastnej vôle.“

V tej chvíli sa ozval treskot a po podlahe sa čosi rozšplechlo. Jedna zo šálok sa rozbila.

„Nechajte to,“ zavrčal Minnow. Po chrpbte mi prebehli zimomriavky.

„Viete, čo je zvláštne, Obel? Keď sa pozriem na vaše tetovania, naznačujú mi, aký ste dobrý a ušľachtilý. Atrament nikdy neklame. Som však presvedčený, že vo vašom prípade áno. Pravda sa ukrýva pod vašou kožou a raz ju odhalím.“

„Prečítajte ma, Minnow.“ Z Obelovho hlasu bolo cítiť sarkazmus. „Preskúmajte moje srdce. Zistite, či je v ňom čokoľvek nečisté.“ Trpkosť sa usmial. „Nemám čo schovávať.“

Vtom zaznel praskot – Minnow stúpil na črepiny, ktoré sa rozmliaždili.

„Možno inokedy, Whitworth.“ Odmlčal sa. „Mal by som ísť. Zdá sa, že Leora už dnes nepríde.“ Bola som si istá, že to vyslovil hlasnejšie a obrátil sa pri tom k skladu. „Mohli by ste jej odovzdať odkaz?“

„Samozrejme.“

„Hoci je náš starosta presvedčivý, uvažujem, či niekedy nie je trochu naivný.“ Prekvapilo ma, že sa takto vyjadruje o Longsightovi, a nahla som sa bližšie k dverám. „Verí vo svoju moc. Myslí si, že ľudia sa automaticky budú riadiť

jeho pravidlami. Lenže ja viem, že rebeli... sa mu tak ľahko nepodriadia. Povedzte Leore, že musí preukázať svoju oddanosť a že už nemôžeme strácať čas. Očakávam... teda *očekávame* od nej vernosť," prehovoril ľadovým hlasom. „Odkážte jej... a to dosť jasne... že ak niekto nie je s nami, je proti nám. Pôjde do Featherstonu a urobí, čo jej kážu, inak budú jej priatelia trpieť. Človek od nás sa s ňou po príchode spojí.“ Odmlčal sa. „Už ste dopili?“ opýtal sa tlmene a počula som, že zdvihol šálku. Bola Obelova.

Vzápätí sa ozval buchot, čosi zachrapčalo a Obel mučivo vykrikol od bolesti.

Potom zavládlo ticho, ktoré prerušil Minnow, keď polohlasne zavrčal: „Odovzdajte odkaz, Whitworth. Pre svoje dobro.“

Štúdiom sa rozľahli kroky. Dvere sa zľahka otvorili a zabuchli.

Po chvíli Obel zavolať: „Je preč!“

Keď som sa vynorila zo skladu, krútila sa mi hlava a stále som sa chvela. Situácia bola horšia, než som si predstavovala. Obel si zvieral pravú ruku v ľavej. Mal na nej tržnú ranu, okolo ktorej sa už vytvorila tmavofialová modrina, a prsty mu ochabnuto viseli v zvláštnych uhloch.

„Je zlomená,“ povedal prekvapene a v jeho hlase bolo prvý raz počuť strach. „Zlomil mi ruku.“ Dotkla som sa jej. Pokúsil sa pohnúť prstami a cítila som, ako sa mu o seba trú kosti.

Tetovač bez ruky je nanič.

Z tváre mu stiekol pot – alebo to boli slzy? – a zahľadel sa mi rovno do očí.

„Je čas, Leora.“

Tretia kapitola

Ponožky mi premokli a nohy mám studené. Na ceste som už tretí deň. Obklopuje ma iba zvuk mojich krokov, les a hmla.

Z domu som odišla na súmraku a vzala som si len tašku. Mamu som poverila tým, aby Longsightovi povedala, že prijímam jeho ponuku. Obel mi dal sprievodný list a aspoň aké-také inštrukcie, aby som nezablúdila. Do ruky mi strčil kľúč od štúdia, a hoci som to nečakala, pevne ma objal. „Keď nadíde správny čas, budeš vedieť, čo máš urobiť,“ poznamenal. „Ver mi.“ Odtiahol sa a chytil ma za ruky. „Veľa šťastia vo Featherstone, Leora. Žijú tam dobrí ľudia, ale sústreďujú sa skôr na svoj svet než na ten okolo nich.“ Smutne si povzdychol. „Možno práve preto ťa potrebujú.“

Najradšej by som zabudla na mamine slzy a bledú, vystrašenú tvár. Napriek tomu však chcela, aby som šla. Do konca mi zbalila tašku. „Dávaj na seba veľký pozor,“ zašepkala mi do ucha.

Odkedy som vošla do lesa, panuje v ňom temnota. Keď vyjde slnko, trochu ho presvetlí, no aj vtedy v ňom vládne šero. Teraz hmľa naokolo černie, a tak viem, že opäť prichádza noc – a s ňou chladná a nepreniknuteľná tma. Po chrbte mi prebehne mráz a pridám do kroku. *Nemôžem tu stráviť tretiu noc*, prebleskne mi hlavou a chytá ma panika. Tá včerajšia bola desivá – ešte horšia ako prvá. Hoci som bola vyčerpaná, celú som ju presedela, objímala som si kolená a pri každom zvuku som vyskočila. Tak mi chýba spánok, že mám pocit, akoby som snívala.

Zastanem na čistinke a snažím sa nájsť niečo, čo by mi napovedalo, kadiaľ mám ísť. Už som prekročila riekku, ktorá symbolizuje začiatok teritória neoznačencov. Nik z označených by sem nemal vstupovať, inak poruší prímerie. Môžem len dúfať, že vďaka Obelovmu listu mi nič nehrozí. To, že som sa stratila, mi prináša zvláštnu útechu – keby som tu zostala, vyhla by som sa tomu, čo je predo mnou aj čo je za mnou.

Zbystrím sluch. Počujem šuchot vetra a listov, tlkot svojho srdca a prerývaný dych.

Vtom sa ozve ďalší zvuk. Je to spev vtáka. Zamračím sa a potrasím hlavou, aby som zistila, či sa mi to iba nezdalo, no zachytím ho znova. Dolieha ku mne zblízka, a tak si čupnem a poobzerám sa.

Keď zaznie tretí raz, som si istá, že si ho nenamýšľam. Začujem trepot krídel, uväznených v spleti krovia, konárov a trnia, a potichu zamierim tým smerom. Opatrne stúpim na kraj chodníka, ktorý vyzerá šmykľavo. Lemujú ho balvany pokryté machom, aby chránili pocestných pred pádom zo zrúzu.

Vták vyľakane zaškrekoce a pri tom, ako sa metá v lesnom poraste, zbadám jeho lesklé oko. Uviazol a má strach.

„Viem, ako sa cítiš, vtáčatko,“ zašepkám. Nemôže sa vyslobodiť. V prítmí sa pokúšam zistiť, ako ho najvhodnejšie vypustiť z drevenej klietky. Natiahnem ruku, ale zrejme ma začul alebo vycítil, pretože sa horúčkovito trepoce. „Neboj sa,“ prihovorím sa mu potichu. „Dostanem ťa odtiaľ.“

Keď vnorím ruky do krovia a zvrastím sa, lebo trné mi driapu prsty aj ramená, vták znehybnie. Obávam sa, že som ho na smrť vystrašila, no len čo odhrniem konáre a uvoľním mu cestu na slobodu, straka – lebo teraz už vidím, čo to je – si ma dobre obzrie a strmhlav vyletí. Tak ma šokuje a vydesí, že sa zapotáčam dozadu, ale nestihnem sa ničoho chytiť, spadnem a vyrazí mi dych. Straka sa ženie preč – usiluje sa dostať čo najvyššie a čo najďalej.

Zostanem ležať, pretože som príliš ustatá, aby som vstala. Vtom sa spomedzi listov čosi zošuchne: je to čierno-biele pierko, ktoré mi pomaly pristane na hrudi. Schytím ho, a hoci si pripadám ako blázon, zakričím: „Počkaj! Nenechávaj to tu.“ Straka pristane na konári nado mnou a nakloní hlavu.

Zasmejem sa. Som taká vyčerpaná a sklúčená, že na nič iné sa nezmôžem. „Stratila som sa. Mám ísť za tebou?“ spýtam sa.

Vták zase odletí, no začujem, ako rapoce a škrekoce na neďalekom strome. Unavene sa pozviecham a vyberiem sa za ním. Zakaždým, keď sa priblížim, nahne hlavu, zatrasie perím a premiestni sa na iný strom. Netuším, ako dlho kráčam ani akú vzdialenosť som prešla, ale viem, že keby nebolo jeho bieleho peria, v tme by som bola dávno zablúdila.

Sem-tam zazriem ďalšie balvany rôznych veľkostí, akoby ich tu zhodil akýsi obor pred mnohými rokmi. Niektoré sa rozpadávajú a iné ležia jeden na druhom, preto ich musím z času na čas preliezť. Udržiavať tempo so strakou je pre mňa čoraz väčšia skúška, no vždy keď medzi stromami zazriem čosi biele, potáčam sa ďalej, lebo som si istá, že ma volá, tak ako ja volám ju. V ruke zvieram pierko, predstavujem si, že jej ho vrátim a len čo ho zastrčím pod krídlo, skloní hlavu na znak vďaky. Zdá sa mi, že počujem vodu, že hmla je čoraz hustejšia, a pach dymu ma prenasleduje ako výčitky svedomia. Kráčam ďalej za svojou čierno-bielou vodkyňou. Túžim po pohodlnom hniezdočku a mäkučkej posteli.

Točí sa mi hlava a kde-tu sa potknem. Mám však niekoho, kto ma vedie tmou. Vtáka, ktorý uviazol a teraz môže znova voľne lietať.

Odrazu pristane kúsok predo mnou na jednom z veliánkových kameňov – vyzerá to, akoby tu kedysi dávno stála obrovská budova. Vzápätí zamáva krídlami a poskočí. Delí nás asi tridsať centimetrov. Som taká utáhaná, že si pripadám ako vo sne. Mám pocit, že hlava sa mi krúti mimo tela a môj mozog je kdesi inde. Je to tá istá straka? Alebo som nasledovala dvanásť či dvadsať rôznych vtákov, len aby som sa stratila uprostred lesa? Vlákali ma sem? Zažmurkám, lebo ma štípu oči, a snažím sa zaostriť zrak, aby som videla cez hmlu. Čo najtichšie dokrivkám k strake, a keď sa jej pokúsim dotknúť, zaškrekoce, začne ma ťahať do rúk a prediera sa pomedzi konáre a kríky. Zatackám sa za ňou, ale pohnem sa prirýchlo, neudržím rovnováhu a zbadám, ako môj vták odlieta.

V tej chvíli však uvidím aj niečo iné.

Štvrtá kapitola

Upierajú sa na mňa oči. Je ich veľa. Lesknú sa v nich plamene vaty, okolo ktorej všetci sedia. Od štiplavého dymu mi vyhrknu slzy a zažmurkám, aby som ich zahнала. Počujem iba svoj zrýchlený dych a praskot ohňa. Vo vzduchu cítim spálenú kávu, lakované drevo a príznaky kníh z kože.

Ovládne ma neistota, ktorá mi zväzuje ruky aj nohy. Strach a neodbytné podvedomé presvedčenie, že som v nebezpečenstve a že by som tu nemala byť, ma ženú preč. Príjemné teplo vaty a ľudia okolo nej zasa nahrávajú tomu, aby som zostala. Premkne ma dôverne známy pocit. Zdá sa, že moje srdce sem čosi ťahá, akoby počulo pieseň domova.

Napokon si nemusím vybrať. Dvaja ľudia – žena a muž – ma schytia popod pazuchy a odtiahnu k ohňu. Ich ramená a tváre nepokrývajú tetovania. Nemaznajú sa so mnou, držia ma pevne drsnými dlaňami. Potom ma hodia na zem. Hoci som blízko pri plameňoch, ktoré ma pohládzajú svojím teplom, cítim na sebe ľadové pohľady prítomných. Roztrase sa podopriem rukami, vlasy mi pri tom spadnú do tváre, šatka sa mi zošmykne a vykĺzne mi privesok. Vo svetle vaty ich všetkých zazriem. Sú neoznačení.

Horúčkovito sa poobzerám v snahe nájsť akýkoľvek znak alebo symbol, skrátka hocičo. No vidím len prázdnotu.

Dieťa, ktoré je o niekoľko metrov ďalej, sa na mňa zahľadí a spustí plač. Ďalšie začnú vystrašene mrmlať. Zaučujem, ako si šepkajú o prekliatej a jedna zo žien zakryje svojmu decku uši.

„Čo je to, mamička?“ zvolá ktorési z nich.

„Je to čarodejnica?“ zasyčí iný hlas.

Ich prázdna koža ma šokuje. Pôsobia na mňa, akoby ich zahaľoval plášť, akoby skrývali čosi desivé. Zo strachu sa mi zatočí hlava a sadnem si. Ešte nikdy som sa necítila taká ľahko čitateľná a necudne obnažená. Ani taká vystrašená – dôkazom toho je moje rozbušené srdce.

Kvíliace deti a šepot rodičov, ktorí sa ich snažia upokojiť, zrazu prehlúši hlboký hlas.

„Odkiaľ to máš?“ ozýva sa spoza mňa a hlas patrí mužovi, ktorého osvetľuje oheň. Hnedé vlasy mu už sivejú, má svetlé oči a bradu posiatu bielymi fľáčikmi. Nemá ani jediné tetovanie, podľa ktorého by som ho mohla prečítať. Stúpne mi žľč. Pokúsim sa vstať, ale dostanem závrat.

Podíde ku mne, zohne sa a možolnatú ruku načiahne k môjmu krku, akoby ho chcel schmatnúť. Zamrznem. Vždy som si myslela, že ak sa ocitnem v podobnej situácii, budem bojovať, no ukázalo sa, že sa správam ako vyľakaná myš v pazúroch dravca.

Napokon chytiť môj privesok, pritiahne si ho bližšie, prekvapene sa naň pozrie a jemne mi ho stiahne z krku. Keď ho zdvihne, zadíva sa mi do očí a potom sa obráti. Vzápätí s priveskom môjho otca prikročí k ohňu a natiahne ruku. V tej chvíli sa vo mne znova prebudí odvaha a premôže strach. Štvornožky sa k nemu dotackám.

„Je to moje a vrátite mi to.“ Muž sa otočí. Ak nerátam zdvihnuté obočie, na tvári má kamenný výraz. Upríe na mňa zrak, trochu sa zamračí a privesok podá tomu, kto je pri ňom najbližšie.

Už nemám silu bojovať. Bez slova si sadnem a sledujem, ako si jedinú pamiatku, ktorá mi zostala po otcovi, podávajú z ruky do ruky. Každý, kto sa privesku dotkne, si ho obzrie a vrhne na mňa letmý pohľad.

Je tu veľa ľudí – možno dvesto. Vidím zástupcov všetkých vekových kategórií, ale je medzi nimi iba niekoľko detí. Staršej žene musia privesok vložiť do dlane a šepkajú jej, čo sa deje. Bábätko zasa schytí šnúрку a chce si ho strčiť do úst.

Posledný človek, ku ktorému sa dostane, sa postaví a odnesie ho bradáčovi. Ten prikývne a poradí sa so ženou vedľa seba. Začujem, že ho oslovila menom Solomon. Muž podíde ku mne a hlbokým hlasom, ktorý akoby patril bohu a vedel pohnúť zemou aj ohňom, sa opýta: „Si Flintová?“

Odkiaľ ma pozná? Ten muž, Solomon, ku mne natiahne ruku a postaví ma. Privesok zdvihne tak, aby ho ostatní videli, a jemne, ba až obradne mi ho opäť zavesí na krk.

Všetci na mňa upierajú oči. Vtom sa z davu ozve výkrik – netuším, či je bojový, alebo uvítací – a vzápätí ma premôže únava, malátnosť, horúčava aj strach a spadnem.

Piata kapitola

Sníva sa mi, že je noc a skočím do čierneho jazera, ktorého hladina sa v mesačnom svite trbliece nastrieborno. Bledými rukami rozhrňam vodu a plávam ku dnu. Nie sú tam kamene ani rastliny, a keď sa ho dotknem, je chladné a klzké. Napokon mi dôjde kyslík, a tak sa odrazím, aby som sa nadýchla. Ibaže hladina nie je tam, kde si myslím, že je, a nemôžem sa vynoriť.

Odrazu sa na seba dívam zhora a zistím, že som uväznená vo flaštičke atramentu. Nohami škrípem po skle, ktoré ma obklopuje, otvorím ústa a chystám sa zakričať. Plúca sa mi však naplnia atramentom, moje slzy sa zlejú s čiernotou a klesnem dolu.

Som v atramente a atrament je vo mne. Splynuli sme v jedno a mňa už niet.

Ktosi do mňa šťuchá, aby som sa prebrala, a skôr než otvorím oči, viem, že nie som doma. Cítim totiž vlhký pach lesa, ktorý sa mieša s pachom dymu. Hneď sa mi vybaví

udalosti zo včerajšej noci a ruku si pritisnem ku krku, aby som sa uistila, že mám svoj prívesok.

„Musíš vstať,“ prihovori sa mi ktosi tenkým hláskom. „Chcú sa s tebou stretnúť.“ Otočím hlavu a zbadám dievča so svetlou pokožkou, ktoré na mňa smutne hľadí. Blond vlasy má na bokoch rovnomerne zostrihané, ale hore strapaté a vzadu jej splyývajú na zátylok. Je samá ruka, samá noha, akoby na nej nebolo jediného oblejšieho miesta. Samozrejme, je neoznačená. Keď potiahne deku, ktorú mám na sebe, ako omámená spustím nohy a pod holými chodidlami pocítim chladnú drevenú podlahu. Zažmurkám. Mám na sebe nočnú košelu a je mi zima na nohy.

Len čo vstanem, dostanem závrat a spomeniem si na včerajší pád. Hlava mi treští. Chytím sa stĺpika postele a závrat prejde.

„Kto?“ zamrmlm a snažím sa lepšie prizrieť dievčaťu, ktoré ma zobudilo.

„Obleč sa a príď do kuchyne,“ povie namrzene a odíde.

Trochu odhrniem záclonu, aby dnu preniklo svetlo, a usilujem sa nájsť svoju tašku. Nikde ju však nevidím. Náhradné šaty, ktoré som si priniesla, ležia na stoličke, a keď si uvedomím, že ktosi ma včera vyzliekol, strasie ma. Nechcem myslieť na to, že sa ma dotýkali, videli moje telo a skúmali tetovania. Zabalím sa do deky, odtiahnem záclony a cez zarosené okno zbadám stromy. Nie sú tam nijakí ľudia – nik ma nesleduje. Na krajoch okna sa tvorí čierna plesen, sklo je rozhegané a špinavé. Teraz, keď som trošku zahнала únavu, zaplaví ma nová vlna paniky. Čo tu robím? Azda to, čo odo mňa chcel Obel, a hľadám svoje korene alebo to, o čo išlo Longsightovi, a stáva sa zo mňa špiónka? Čelo si opriem o zafúľané sklo. Zvonku

sa na mňa zahľadí pes, potom sa obráti a rozbehne sa po ulici.

Nie som medzi priateľmi.

Neviem, čo so mnou plánujú spraviť ani či sa odtiaľ dostanem živá. Keby sa niekto z neoznačencov objavil v Saintstone, zlynčovali by ho, skôr než by došiel pred súd. Čaká to aj mňa?

Pokrútim hlavou, ktorá ma stále bolí, a pomaly sa oblečiem. Nikde nevidím svoje čižmy. V ruke držím ponožky. Hoci ich dobre poznám, v tomto neznámom prostredí mi pripadajú cudzie. Uplietla ich mama. Pozriem sa na očká, na pätu a vrúbkovanú manžetu a len čo mi dôjde, že tu nikoho nepoznám, zmocní sa ma obrovský smútok. Klesnem na posteľ a zažmurkám, aby som zahнала slzy, ktoré ma štipú v unavených očiach. Snažím sa myslieť na ľudí, ktorým na mne záleží. Na Obelov hlboký upokojujúci hlas, na Oscara, keď stál tesne pri mne v tmavom múzeu a stisol mi ruku, na maminu tvár a na to, ako sa mi hrala s vlasmi. Na Veritine veselé oči a roztopašný úsmev.

Mám pocit, že sú odo mňa na míle vzdialení.

S Verity sme si nakoniec dali urobiť tetovania spoločne.

Vždy sme to mali v pláne a dokonca sme si dohodli termín, keď sme ešte spolu vychádzali.

V dohovorený deň, teda týždeň po tom, čo som spravila na predčítavacom rituáli, som sa vybrala do štúdia. Nebola som si istá, či príde, ale keď som zahla za roh, už tam stála. Usilovala som sa vštepiť si ten okamih do pamäti, akoby som tušila, že možno je to jedno z našich posledných

stretnutí. Ak teraz zavriem oči, viem si ju predstaviť: husté a lesklé čierne vlasy mala stiahnuté do chvosta, ktorý si prehodila cez plece, a hoci ju zahaloval tieň budov, zdalo sa, že jej hnedá pokožka žiari. Obliekla si krásne hodvábne šaty a okolo krku si omotala starý vyblednutý šál, ktorý má od malička. Vzala si ho, aby ju upokojil. Bola nervózna.

„Myslela som si, že neprídeš,“ zamrmlala som, keď ma zbadala.

Pozrela sa na mňa – napoly pohrdavo a napoly pobavené.

„Sľúbila som ti to. Nie?“ prehodila. „Tak som tu.“

Typická Verity. Dala mi svoje slovo a musela ho dodržať.

Obel mi dovolil, aby som ju tetovala, a potom urobil tetovanie mne. Nedali sme si síce rovnaké znaky, no rozprávajú ten istý príbeh a máme ich na vonkajšej strane chodidla – vidíme ich teda vždy, keď sa pozrieme dolu. Ja som si dala vytetovať vajíčko a Verity tobolku. Obe sme chceli niečo, čo by predstavovalo začiatok vzoru, ktorý sme si vybrali: v jej prípade to je plod popínavej rastliny, ktorá sa bude vinúť celým telom, a v mojom zasa zárodočná bunka, z ktorej sa vyvinie vták, keďže práve vtákov si zvolilo moje telo.

Verity šla prvá a Obel ma sledoval pri práci. Nepovedal nič. Neopravil ma ani mi neradil. Verity sa tvárila, akoby si to užívala – oči mala zavreté a na perách jej pohrával úsmev. Bolo to prvé tetovanie, ktoré si sama vybrala. Roky som čakala na to, že budem tetovať svoju najlepšiu kamarátku, a zrazu sa to stalo: na kožu som jej vyobrazovala semienko, vďaka ktorému mala toľko možností. Modelila som sa pri tom k svojim predkom: *Prosím, dovoľte mi byť súčasťou jej vzoru*. Od otcovej smrti som sa veľmi ne-

modlila. Stále neviem, či mi to nejako pomôže. Mala som však pocit, že je to správne.

Obel dovolil Verity, aby zostala pri nás, kým ma tetoval. Bolest' mi pripadala zároveň horúca i studená. Akoby som na koži cítila oheň aj ľad.

Napokon bolo vajíčko hotové. Sadla som si a pozrela som sa naň. Bolo čiernosivé a posiate drobnými bielymi bodkami. Vyzeralo dokonale.

„Už to je?“ spýtala som sa. Zaváhal a mračil sa.

„Ešte jedna vec, dievča.“ Zostala som teda v rovnakej polohe a sledovala poslednú úpravu.

Na bezchybnej škrupe mi dorobil nepatrnú prasklinu.

Potom zdvihol oči a uškrnul sa. „Musel som, Leora. Žiadala si to tvoja duša.“ Spomenula som si na duševné, takmer magické spojenie medzi tetovačom a jeho zákazníkom, na to, že niektoré tetovania nie sú len o koži a atramente. Sklonila som hlavu a pošepky som sa poďakovala.

Keď mi ho zakryl a upratoval si veci, položila som si nohu vedľa Veritinej. Snažila som sa nahodiť veselý tón.

„Ladia spolu. Tak ako sme si to vždy hovorili.“

Usmiala sa, ale jej pohľad mi pripadal ťaživý a smutný.

Zahľadela som sa na prasklinu v škrupe. Dovnútra prenikalo svetlo a von sa dostával život. Pripomínala mi blesk či rázcestie, ktoré nás nútilo vydať sa inými smermi.

Nič už nebude také ako predtým.

Aj keby som sa teraz vrátila do Saintstonu, moja Verity by tam nebola. Už totiž nie je moja a netuším, ako by som ju vôbec niekedy získala späť.

Keď sa v nevelkej tmavej miestnosti v neznámom meste, kde ma obklopujú tí, ktorých som vždy pokladala za nepriateľov, pozriem na svoje tetovanie, cítim potrebu schovať ho a chrániť puknutú škrupinu. Navlečiem si teda ponožky a vyjdem z izby.

Šiesta kapitola

Predné dvere sú otvorené a dnu cez ne prúdi studený vzduch. Mohla by som utiecť a ani by to nepostrehli. No kam by som šla? Navyše, ak tu nezostanem, odnesú si to moji blízki.

Kým o tom premýšľam, ktosi vojde a zabuchne ich. Je to chlapec so širokými plecami a špinavohnedými vlasmi. Zdá sa mi, že je starší ako ja. Zastane medzi mnou a dverami, takže mi prekazí akékoľvek plány na únik. Potom preglgne, premeria si ma a odhrnie si vlasy z tváre. Jeho modrosivé oči sú ako kameň. Má tvrdé črty a lícne kosti mu vystupujú ako dievčatú, ktoré ma zobudilo. Vyzeral by celkom dobre, keby sa na mňa tak nemračil.

„Kuchyňa je tam.“ Kývne na izbu vľavo od neho a nehybne ma pozoruje, kým cez chodbu neprejdem k miestu, odkiaľ sa ozýva cinkanie kameninového riadu a kam ma priláka vôňa hrianky, ktorá ma napriek strachu poteší.

Kuchyňa je zariadená stroho, ale je v nej dosť svetla. Všetko teplo pochádza z kachľovej pece. Využijem chvíľku na to, aby som si ju obzrela, keď zrazu dievča, ktoré ma zobudilo, zdvihne oči od raňajok a vstane.

Vojdem dnu a uvedomím si, že chlapec stojí za mnou. Snažím sa odstúpiť, no nechtiac sa mu postavím do cesty. Zlostne si vzdychne a prepichne dievčinu pohľadom.

„Myslel som si, že na ňu dávaš pozor, Gull.“ Rozpráva o mne, akoby som bola neviditeľná alebo akoby si to aspoň prial. Dievča očervenie a zagáni naňho.

„Dávala som, ale hádam sa nebudem pozerat', ako sa oblieka.“ Posunie ku mne otlčenú šálku a sadnem si k ošarpanému drevenému stolu.

„Ešte šťastie, že som prišiel,“ prehovorí ľadovým hlasom. „Chystala sa ujsť.“ Otvorím ústa, aby som namietla, no pokračuje. „Idem von. Mám prácu.“ Z jej taniera zdvihne hrianku. „Mama a otec sa na teba spoliehajú. Nepokašli to, Gull!“ zakričí na odchode. Mám pocit, že si zaslúži to, aký pohľad naňho vrhla, keď sa obrátil.

Odkiaľsem si. „Ďakujem, že ste mi tu dovolili zostať,“ poviem neisto. Nevie, čoho by som sa mala báť, a tak sa bojím všetkého.

Dievča – Gull – sa na mňa pozrie s neskrývanou zvedavosťou a pohrdaním. Prehliadne si moje tetovania na krku a ramenách, pokrčené šaty a premočené ponožky.

„Mám sa postarať o to, aby si pred stretnutím niečo zjedla,“ poznamená a z hrnca na peci čosi naberie do malej misky. „A Fenn má pravdu.“ Kývne hlavou na dvere. „Mám dať pozor, aby si neutiekla.“ Pri spomienke na bratove slová zvráští čelo.

„Nikam by som nešla.“ Hoci som si tým takmer istá, na okamih to zvažujem. „Aj tak tu nemám čižmy.“ Môj úsmev neopätuje. „Takže som zajatkyňa?“ Len čo to vyslovím, pripadáam si hlúpo – ako decko, ktoré sa hrá na banditov. Gull neodpovie a rozľahne sa medzi nami nepríjemné

ticho. Sklopím zrak a obzriem si ovsenú kašu v miske pred mnou, ktorá pripomína polievku. Hrianku teda nedostanem – je to síce malý, ale celkom jasný odkaz.

„Nie si zajatkyňa.“ Nepatrne sa pousmeje. „No... nepokúšaj sa odísť.“ Nemusí to ďalej vysvetľovať. Vypije obsah šálky a umyje ju v dreze. „Ostatní nie sú veľmi nadšení z toho, že naši ťa vzali k sebe.“ Ukáže na dvere. „Môj brat je hotový poklad.“ Cynicky zdvihne obočie. „Nášho otca Solomona si stretla včera pri vatre.“ Hneď si vybavím vysokého bradatého muža s mozolnatými rukami. „Mamu spoznáš, keď pôjdeš do domu starších. Volá sa Tanya. Zjedz aspoň niečo.“

Premiešam kašu v nádeji, že rozbijem hruďky a bude vyzerat' väbnejšie. Čaj, ktorý mi pripravila, je slabý a bez chuti. Chýba v ňom mlieko. Zatvorím oči, do úst si vložím lyžicu kaše a napijem sa horúceho čaju, aby mi zišla dolu hrdlom. Zachvejem sa a ľutujem, že som si nepriniesla viac vrstiev oblečenia – napriek zapálenej peci mi je chladno. Poobzerám sa. Svojím spôsobom je to tu krajšie, než som očakávala – ich kuchyňa je ako každá iná.

Gull na chvíľku odíde, a keď sa vráti, na zem vedľa mňa hodí moje čižmy a cez operadlo stoličky prevesí deku.

„Vonku je zima.“

Vlejem do seba posledný glg čaju, rýchlo si zaviazem čižmy a všimnem si, že niekto ich vyčistil od blata. Keď sa Gull snaží otvoriť dvere, nechcú sa pohnúť a nazlostene vzdychne. Začne nimi mykať a ťahať ich k sebe, až nakoniec zavrzgajú, povolia a s buchotom vrazia do steny.

„Pod.“ Má na sebe dlhý hrdzavohnedý kabát s kapucňou, ktorá jej zakrýva oči. Okolo hlavy a pliec si prehodím deku a vykročím za ňou.

Zažijem niečo podobné, ako keď sa vám sníva o známom mieste. Ocítate sa v prostredí, ktoré poznáte, ale je na ňom čosi zvláštne.

Presne tak sa cítim vo Featherstone – *skoro* ako doma. V niečom mi pripomína Saintstone, no je to tu menšie – trvá nám iba niekoľko minút, kým sa zanedbanými ulicami dostaneme do časti, ktorá vyzerá ako centrum. Domy sú malé a ošarpané, ale zjavne sa o ne starajú: zahmlené okná lemujú pekné záclony a otlčené vchodové dvere sú úhľadne namaľované. Všetko však pôsobí staro a ošumelo, ulice sú špinavé, pod nohami mám piesok, vyblednuté kamene a blato. Ranná hmla nezmiernuje môj pocit, že som vo sne, ani tomuto miestu nepridáva na príťažlivosti. Na zemi nie je chodník či dlažba, len hlina. Ako-by mestečko nedokončili – buď im došli peniaze, zdroje, alebo nádej.

Centrum je rušnejšie. Sú tu chatrné stánky s jedlom a oblečením aj zopár väčších budov, ktoré pripomínajú stodoly. Jedna je tehlová, no vzhľadom na jej vek, okolie a na piesčitú zem, mi to tu pripomína skôr farmu než centrum. Všade sú psy – pohybujú sa síce v blízkosti majiteľov, ale sem-tam sa tu ozýva brechot a vrčanie. Okrem toho cítim hnoj – neďaleko sú určite stajne.

Kráčam popri ľuďoch, ktorí odo mňa odvracajú zrak. Nič ma k nim neviaže, lebo nikto ma tu nepozná. Keď prechádzame okolo, ich rozhovory náhle utíchnu a premkne ma ťaživý pocit, že každý ma sleduje.

Toto sú ľudia, ktorí nás celý čas terorizujú. *Buď poslušná, inak si po teba prídu neoznačenci*, vravievali mi v detstve.